

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 1999. április 11.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

A BIZONYSÁGTÉTEL SARUJA

Lekció: Róm 10,13-17

Alapige: Ef 6,15

„Saruzzátok fel lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével.”

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, áldunk és magasztalunk, hogy ezen a csendes reggelen itt állhatsz előtted, és a gyülekezet közösségében magasztalhatunk.

Köszönjük, hogy békesség vesz körül minket. Köszönjük, hogy gondoskodó szereteted sok jelét láthattuk az elmúlt napokban is. Köszönjük, hogy van mit ennünk, hogy van Bibliánk. Köszönjük, hogy minden helyzetből kiálthattunk hozzád, és áldunk, mert válaszolsz az imádságainkra. Köszönjük, hogy világosság lehetett számunkra igéd, aminél tájékozódhattunk, amivel erősítettél.

Bocsásd meg, ha nem éltünk veled. Bocsásd meg, ha eltelt a hét úgy, hogy csukva maradt a Biblia, és csukva maradt a szívünk és a szánk, nem volt mondanivalónk neked. Bocsásd meg, ha még mindig azt hisszük, Úr Jézus, hogy nálad nélkül bármit is cselekedhettünk. Légy irgalmas nekünk, bűnösöknek!

Annál inkább köszönjük, hogy ilyen türelmes vagy, hogy ezek után még mindig van szavad hozzánk, és most is magad elé engedsz minket. Tudjuk, hogy ezt nem az érdemünkért, hanem egyedül a te egyszülött Fiadnak, Jézus Krisztusnak az érdeméért teszed.

Könyörülj rajtunk, és adj nekünk halló szívet most. Kérünk, hogy ami elhangzik, az a te teremtő igédként érkezzék meg a szívünkhöz, és ha hívsz magadhoz, akkor mozduljunk és menjünk. És ha küldesz, akkor vállaljuk azt a küldetést, amivel megbízol. Köszönjük neked azokat, akiken keresztül eljutott hozzánk az evangélium. Köszönjük, hogy azt akarod, hogy rajtunk keresztül másokhoz is eljusson. Kérünk, formálj minket használható eszközeiddé. Jó tudnunk, Atyánk, hogy mindnyájunkat ismersz.

Kérünk, adj vigasztalást azoknak, akik ezen a héten álltak meg ravatal mellett, és adj nekik élő reménységet, éppen benned, feltámadott Urunk, Jézus Krisztus! Könyörgünk, bátorítsd igédvel azokat, akik félnek a rájuk váró eseményektől, és tanácstalanok az előttük levő döntések miatt. Légy a mi tanácsadónk, a mi bátorítónk, és gyengéd szereteteddel szólíts meg most mindnyájunkat.

Segíts, hogy ne maradjunk ilyenek, ahogy ide beléptünk most, hanem kiábrázolódjék rajtunk a Krisztus. Áraszd ki reánk Szentlelkedet. A te Lelked győzzön meg minket bűn, igazság és ítélet tekintetében.

Ámen.

Igehirdetés

Újévi istentiszteletünkön azt mondtuk: ennek az esztendőnek missziói célja az, hogy hitvalló keresztyénekké formálódjunk. Tehát hogy ebben a gyülekezetben is minél több nem hívő ember hívővé váljék, és minden hívő hitvallóvá formálódjék. Vagyis olyan elkötelezett Krisztus-tanítvánnyá, akikben valóban él hit által a Krisztus, akiknek az életén meg is látszik az, hogy Jézus Krisztus tényleges uralma alá rendelték magukat, és akik erről, és Jézus Krisztusról világosan, bátran, nagy szeretettel tudnak beszélni másoknak is, hogy ők is megszabaduljanak a kárhozatból és örök életük legyen.

Aztán nem sokkal ez után az istentisztelet után Ézsaiás könyvéből olvastuk azt a gyönyörű ígét, amely szerint Isten az Ő népet pogányok világosságává rendelte. Vagyis arra hívta el, hogy az Ő szabadítását másoknak is elhirdessék, és így Isten a hirdetett ige által másokat is megszabadítson. S talán még emlékszünk azokra az egyszerűségükben is erőteljes képekre, hogy Isten akarata az, hogy a benne hívők karddá váljanak az Ő kezében, nyílvesszőkké az Ő tegzében. Vagyis: egyszerű, fegyvernek nem használható fadarabból Ő nyílvesszőkké farag, formál minket, s én csendesen húzzam meg magam a tegzében, ne én akarjak röpködni, de amikor szükség van rám, akkor menjek oda, ahova küld, és végezhesse Ő általam azt, amit akar. Erre hívott el minket.

Nos, ezt a gondolatot folytassuk most, mert, ha Isten éltet minket, időnként majd elveszünk ezt egész év folyamán. Egyrészt, hogy frissen maradjon bennünk ez a célkitűzés, másrészt, hogy elmélyüljön és Isten igéjének a gazdagságából minél több szemponthoz végiggondolhassunk ezzel kapcsolatban.

A felolvasott ige az evangélium hirdetésére való készségről szól. Egy furcsa képet használ itt Pál apostol. Azt mondja: „Saruzátok fel lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével.” Kicsit bonyolult ez a kettős birtokviszony, de remélhetőleg majd egyszerűvé válik menet közben.

Azt hangsúlyozza ez az ige is, hogy Istennek a végső célja a mi elhívásunkkal nem az, hogy üdvösségre jussunk, hanem, hogy miután tőle az üdvösséget hittel megkaptuk, másoknak is tudjuk mutatni a hozzá vezető utat. Hiszen csak attól kezdve használható az ember erre, — attól kezdve viszont ez a feladata. És ehhez szüksége van erre a bizonyos sarura. Húzza fel ezt a sarut.

Mit jelent ez? Három kérdésre válaszol Pál apostol ebben a mondatban.

1. Az első kérdés, hogy a lelki munkában miért van szükség erre a bizonyos sarura. Pontosan azért, amiért a római katonának is szükségük volt erre. Hiszen az apostol itt, ebben a szakaszban azokat a fegyvereket sorolja fel, amik a lelki küzdelemben az Isten gyermekének szükségesek, az akkori római katona képe áll a szeme előtt, és lényegében azt a felszerelést alkalmazza itt a lelkiekre, amivel azokat a katonákat felszerelték. Ezek között szerepel egy saru is.

A római katonának vagy egy vastag bőr, vagy fa volt a sarujuk talpa, amit szíjjal erősítettek a lábukra. Miért? Azért, hogy minden körülmények között tudjanak előre haladni és a kitűzött célt elérni. Mezítláb bajos lett volna köves talajon futni megterhelve mindenféle egyéb felszereléssel is. Hamar megsérül az ember lába, s akaratlanul is önmagával lesz elfoglalva. Elkezd kezelgetni a sebeit, és nem tud haladni a célja felé, nem

tudja megvédeni azokat, akiknek a védelmére kirendelték. Fontos felszerelés tehát a saru.

Azt hiszem, a legtöbben tapasztaltuk már, hogy nyári hőségben úgy felforrósodik néha az aszfalt vagy a homok, hogy mezítláb lehetetlen járni rajta, vagy pedig igen kapkodja az ember a lábát, és alig várja, hogy egy árnyékos foltot elérjen, és ott egy kicsit megnyugodjék. Ha köves a talaj, akkor felsértheti a lábát, ha meg üvegtörmelék vagy eldobált szög is van ott, akkor még komolyabb sérülés is érheti, és akaratlanul is magával kezd foglalkozni, s miközben kezelgeti magát, alkalmatlanná válik a küzdelemre. A többiek elhúznak mellette, ő pedig nem tudja elvégezni azt, ami a feladata lett volna.

Akik a legszerényebb módon is végeznek lelki munkát, azok tudják, hogy itt bizony néha forró talajon kell az embernek helytállnia, ahonnan a legszívesebben elmenekülne. Bizony itt sokszor érik szúrások az embert. Gúnyos szavakat, sértő megjegyzéseket, vagy éppen gonosz rágalmat zúdítanak Isten gyermekeire. Csak akkor tud helytállni, vagy a cél felé előrehaladni, és keresztül lépni ezeken a sérelmeken, sértéseken, bántásokon, akadályokon, ha van saru a lábán. Ha nem az a problémája újra és újra, hogy jaj, nekem hol fáj, meg mi a kellemetlen, hanem a kellemetlenségeken keresztül lépve a feladatát tartja szem előtt, meg azokat, akik mellé rendelte Isten, akiknek az érdekeiért harcol.

Akik a bibliaolvasó kalauz szerint olvasuk a Szentírást, a hólnapi szakaszban olvasuk majd a Korinthusi levélből, hogy Pál apostol a korinthusiakat figyelmezteti: vigyázatok, mert a lelki kiskorúságnak és a test szerinti hívő életnek a jellemvonása, hogy valaki könnyen megsértődik, a maga sebével foglalkozik, és nem mások életének a táplálását végzi, hanem mindig csak várja, hogy őt simogassák, őt gyógyítgassák, őt táplálják. Mint ahogy egy csecsemőt. Egy kicsit keserűen írja az apostol, hogy lett volna idő már arra, hogy kinőjetez ebből. Kezdetben magától értetődik, hogy a csecsemőért van a

környezete, de normális esetben a csecsemő megnő, és utána ő gondoskodik másokról, vagy esetleg neki lesznek csecsemői, és akkor ő él azokért. És hol van ez lelkileg? — kéri számon a korinthusiakon.

Nos, ennek a kiskorúságnak és test szerinti életnek rendkívül jellemző vonása, hogy hamar megsértődik az ember, hogy mindig ő fontos önmagának, fontos, hogy mit mondanak róla, vagy mit gondolnak róla, vagy ő hogyan érzi magát egy feladat elvégzése közben. Egy érett felnőttet, egy katonát nem az érdekli, hogy én hogyan érzem magam, hanem hogy vették-e hasznomat, hogy ők jól érezték-e magukat azért, mert ott voltam. Hogy rajtam keresztül Isten valami áldást adhatott-e a környezetnek.

Ezek a kiskorú keresztyének sérülékenyek, igen érzékenyek. A legkisebb kritikát sem bírják el, és személyük elleni sértésnek vesznek mindent, még a legtárgyilagosabb megjegyzést is, ami az evangélium ügyét szolgálná. Sokszor maguk sem veszik észre, hogy mennyire őrizgetik még a megtérésük előtti természetüket, amelyik mindig hiú és önérzetes, és így aztán használhatatlanok Isten számára. Mezítlábas keresztyének, hamar megsérülnek, mert nincs rajtuk a békeség evangéliuma hirdetésének a saruja. Nem azok fontosak nekik, akikhez küldi Isten, és nem az az ügy, amit képviselniük kell, hanem mindig csak maguk.

Fontos lenne, hogy ma délután tegyük félre egy kis időt, amikor elcsendesedünk, és kíméletlen keménységgel belenézünk Isten igéjének a tükrébe, és megkérdezzük: Uram, nem vagyok én ilyen? Van nekem sarum? Tényleg könnyű engem megsérteni? Tényleg olyan sokáig emlékszem a sértő szavakra, és magammal foglalkozom, ahelyett, hogy te használhatnál engem?

Nos, ez a bizonyos saru feltétlenül bátrabbá teszi a hívőt. Nem arra gondol, hogy esetleg visszautasítást kaphatok a bizonyoságtételre; jaj, esetleg rossz véleményük lesz rólam, ha ezt végigmondom; meg milyen meg-

jegyzések lesznek, meg esetleg kudarc kísé-ri, hanem arra az Úrra gondol, aki elküldte, és mondja azt, amit rábíztak. Nem szégyelli a Krisztus evangéliumát — ahogy Pál apostol mondja.

Jó, hogy Isten tőlünk nem teljesítményeket vár, hanem az erre való készséget — ezt olvastuk itt. A saru az evangélium hirdetésére való készség. Még csak azt sem mondja, hogy sokakat vezessetek Jézushoz. Isten igéje nem teljesítményközpontú, mint ez a megátkozott mai korszellem. Ez a szó: siker, elő sem fordul a Bibliában. Az előfordul: áldás. A készséget kéri itt Isten számon. Kész vagyok-e arra, hogy ha Ő lehetőséget ad a biztonyságtételre, elmondom. Nem kell előadást tartani, hanem azt kell elmondani, hogy velem mit cselekedett eddig Isten.

Hányszor mondta Jézus azoknak, akiket meggyógyított vagy ördögi kötelékekből megszabadított, hogy eredj haza, és mondd el a tiednek, mit cselekedett veled az Isten. Nem kell az egésznek az elméletét kifejteni, azt mondd el, amit tapasztaltál.

Az apostolok is ezt mondták pünkösöd után, hogy törvénytisztelő polgárok vagyunk, de azt nem tehetjük, hogy ne mondjuk, amit láttunk és hallottunk. Csak azt. Nem többet, de nem is kevesebbet. Csak amit láttunk és hallottunk.

2. Ez azonban már átvezet a másik kérdésre, hogy mi a tartalma annak, amit az ilyen saruval felfegyverkezett Isten szolgájának mondania kell?

Mit jelent ez, hogy a békesség evangéliuma hirdetésének a készsége? Mi ez a békesség evangéliuma? Miféle békességről van itt szó?

Pál apostol szinte tudományos precizitással leírja ezt, és ez önmagáért beszél: „Mind ez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgy hogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisz-

tusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5,18-21)

Vagyis arról ír itt az apostol, hogy hadi-állapot volt sokáig. Az ember fellázadt Isten ellen, aki az ő leghűségesebb szövetségese, sőt Édesatyja volt, elszakadt tőle és szembe fordult vele. És a bűne lett a büntetése, hogy azóta is lázad. Tessék megfigyelni: újságokban, közbeszédben tiltakozunk Isten parancsai ellen: azt ma már nem úgy kell érteni, az ma már nem érvényes. Tiltakozunk, ellenkezünk vele, nem akarjuk az Ő akaratát cselekedni. Őt akarjuk rávenni arra, hogy segítsen a mi akaratunk valóra válását.

Az emberben nagy szembenállás, Istennel való szembefordulás rögzült. Mivel az ember ellenségévé lett Istennek, ennek az ítéletével számolnia kellett. Isten azonban ezt az ítéletet hajtotta végre Jézuson.

Nagypénteken egyoldalúan békét kötött a vele szembefordult embervilággal. A keresztre feszített Krisztus az Isten békejobbjára, és azóta Isten nem haragszik az emberre. A békesség evangéliuma, vagyis jó híre az, hogy ember, aki az Istent nem féled, nem is ismered, teljesen közömbös vagy vele, vagy lázadsz ellene, értsd meg, hogy az Isten szeret téged! — függetlenül attól, hogyan viszonyulsz hozzá. Tele van a keze ajándékokkal. Én már tudom, mert én már ott jártam. Gyere, karon foglak és oda kísérek téged is, ha akarod. Ez a békesség evangéliuma. Tartalmilag nekünk mindig ezt kell mondanunk. Nyilván minden helyzetben másként lehet ezt megfogalmazni, de ez a lényege az egésznek.

Nem kell félned az Istentől, — ami hiányzik az életedből, az éppen az élő Isten és a vele való közösség. Ami után rohansz és nem találsz meg sehol, az ott van az Ő kezében. Ki kellene békülnöd az Istennel. Béküljetek meg az Istennel! Pál apostol ritkán ír ilyen éles dolgokat, hogy Krisztusért kérünk, mintha Isten kérne mi általunk, békül-

jetek meg az Istennel! Gyertek oda vissza hozzá, és meggyőződhetek arról, hogy Ő elfogad, szeret és minden hiányotokat ki tudja tölteni, és igazi békességet a szívetekbe Ő tud adni. Ez a békesség evangéliuma.

Luther Márton leírja egy diákkori emléket, ami jól szemléltette számára mi is a békesség evangéliuma. Leírja, hogy mentek házról házra és élelmet gyűjtöttek a diákok konyhájára. Az egyik kapu be volt zárva. Előbb dörömböltek, aztán jól megrugdosták, de nem jött ki senki. Aztán mentek tovább. Egyszer csak hallják, kiabál valaki mögöttük. Hátra néznek, hát az előtt a ház előtt áll egy férfi, ahol ők dörömböltek, és hadonászik valamivel. Megijedtek, elkezdtek szaladni. Az illető utánuk, és tovább kiabál és hadonászik. Később tudták meg, hogy kár volt szaladni, mert az illető látva, hogy kik dörömbölnek, felment a padlásra, leakasztott két szál kolbászt, és azért jött ki olyan sokáig kaput nyitni, mert ez időbe telt. A kolbászt mutogatta: gyertek, ezt készítettem nektek. Ők meg azt hitték, haragszik rájuk.

Leírja Luther: akkor értettem meg, hogy az Isten nem az öklét rázza nagypéntek óta, ahogy megérdemelnénk te ilyen, olyan ember, hanem ajándékot kínál. Amikor kiabál, hívogat magához. Nem menekülnünk kellene előle, hanem oda kellene menekülnünk hozzá, mert Ő megbékélt velünk. Nem ellenség az Isten, Atyánkká lett a Jézus Krisztus haláláért.

A békesség evangéliuma ezt jelenti: akárki vagy, akárhogy gondolkoztál eddig, jöhetsz az Istenhez. Ha nem jössz hozzá, vagy nem egyedül Jézus áldozatában bízol, hanem önmagadban, akkor megpecsételted a sorsodat. A békesség evangéliumába ez is bele tartozik. Nagy örömhír, hogy jöhetsz, de ha ezt az egyetlen lehetőséget visszautasítod, önmagadat zártad ki az üdvösségből.

Nos, arról szól itt Pál apostol, hogy ezt az evangéliumot kell meggyőződéssel, bátran, alázatosan, szeretettel mondanunk másoknak.

3. És ki lesz bátor ahhoz, hogy ezt hirdesse? Mert a legtöbb hívőnek ez a problémája, hogy addig spekulál, hogyan kezdje el, hogy a végén elmúlik a lehetőség. Aztán utólag rossz a lelkiismerete és bánja már. Vagy esetleg az illető már távozik is az élők sorából, akinek oly sokszor elmondhatta volna ezt az evangéliumot, de vagy szégyellte, vagy nem merte elkezdni, vagy várt egy következő alkalomra. Miért hiányzik ez a bátorság, ez a szelíd eltökéltség a szívünkben? Miért nincs saru a lábunkon, hanem nézegetjük, hova lépjek, hova ne, mert féltjük a mezítlábas talpunkat?

Hogyan lehet bátor ebben a hívő? A Bibliának néhány válaszát szeretném erre elmondani.

Az tudja ezt bátran mondani másoknak, aki valóban hiszi, hogy ez igaz. Egyszer valaki azt mondta, amikor panaszkodtam a lelki erőtlenségem miatt, hogy nincs neked szükséged semmire, csak hidd, amit hiszel. És igaza volt. Elvileg igaznak tartottam mindazt, amit abban a helyzetben nem tudtam komolyan hinni, vagy nem akartam komolyan hinni. Ide kell eljutni: higgyem, amit hiszek.

Egy lelkipásztor prédikált Isten hatalmáról, a benne vetett bizalomról, és hogy Istenben nem csalódik az, aki hisz benne. Közvetlenül istentisztelet után pedig tele aggodalmaskodással és félelemmel beszélt valamiről a templom előtt a híveknek. Egy kedves aszszony erre azt mondta: nagytiszteletű úr, igaz ám, amit prédikált!

Ezt kellene mindnyájunknak elmondani egyszer: igaz ám, amit a Biblia alapján állítólag hiszünk, csak az adott helyzetben kellene komolyan venni. Isten most is Isten, ma is olyan hatalmas, mint régebben volt. Az Ő ígéretei reánk is érvényesek. Ebbe kellene belekapaszkodni, és ezt komolyan venni.

Persze, aki még nem engedte, hogy Isten az ő életét újjáteremtse, az nem tud meggyőzően beszélni másoknak az ő újjáteremtő hatalmáról. Aki maga sem fogadja el az Isten ígéjének a vigasztalását, az nem fog tudni

másokat vigasztalni. Ezért fontos az, amit Péter apostol ír a gyülekezeteknek: „hirdesétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2,9)

Ha még mindig a sötétségben vagyok, akkor lehet, hogy hallottam arról: van valami világosság és lehet ott járni, de legfeljebb csak kioktatni tudom a többieket, vagy filozofálni, elmélkedni fogok ezekről az igazságokról. Csak ha már kijöttem a lelki sötétségből, és az Isten világosságában járok, akkor tudom elmondani, milyen volt a sötétség, milyen most a világosság, mi a különbség a kettő között. Gyere testvér, neked is van helyed a világosságban! Emögött ott lesz az élet hitelesítő ereje.

Sokszor látom azt, hogy újonnan nem született emberek, akik tele vannak jó szándékkal, azt hiszik, hogy ők bizonyosságot tesznek. Bizonyosságot csak arról tehet valaki, (ez a szó azt jelenti egyébként: tanúskodni) amit átélt, aminek szem- és fültanúja volt. Ha ő is csak hallott róla, nem fogja tudni hitelesen és erővel elmondani. Itt kezdődik a dolog: először a mi életünkben hadd vigye véghez Isten az újjáteremtés csodáját, aztán majd fogunk tudni másokat is hívogatni a sötétségből az Ő csodálatos világosságára.

Hidd, amit hiszel, ez az első feltétel. A második, hogy vegyük komolyan, hogy a Krisztus bizonyágtevő tanítványa nem egyéni vállalkozó, hanem alkalmazott. Itt nem a maszek munkámról van szó, hogy embereket hívóvé teszek. Ilyen nincs, mert arra képtelen vagyok. De nem is nekem kell ezt végeznem. Én a *küldömnek* az alkalmazásában állok, akinek feltétlen engedelmességgel tartozom, de aki feltétlenül elkísér engem azokra az útjaimra, ahova Ő küld.

Ahova magamtól megyek, oda nem. Ha viszont küldetésben járok, akkor szó szerint úgy lesz, ahogy Ady Endre írja: ha győzők az Isten járt előttem, kivonta kardját, megelőzött. A feltámadott, élő Krisztus jelenlétében zajlik az ilyen hívő ember élete, és megta-

pasztalja, hogy Ő ad gondolatokat fejembe, szavakat az egyébként hebegő-habogó számba, Ő készíti elő a talajt a hirdetett igének, és az egész folytatás is az Ő dolga. Nyugodtan mehetek tovább, nem kell nekem figyelmem, milyen eredménye lesz annak, milyen gyümölcsői. Ő a gazda, majd Ő learatja a gyümölcsöt, amikor az megérett. Az én dolgom a magvetés.

Sokan elmondták már azt, hogy néhány évvel ezelőtt is hallottam én ezt az evangéliumot, de akkor csak legyintettem rá, megmegvolt a véleményem arról, aki mondta, de nem tudtam szabadulni tőle. Hallott egy mondatot talán az Isten szeretetéről, aztán gúnyosan elhúzta a száját, hogy ma is vannak még ilyen ósdi hitűek, de benne maradt az az egy mondat. Mert ha az Istentől való ige volt, az egészen más, mint a mi szövegeink. Az csíráképes mag, és egyetlen mag sem kel ki huszonnégy órán belül. Majd valamikor, amikor eljön az ideje. De kikel, és lehet, hogy évek múlva terem új életet az illetőben, de ahhoz el kellett hangozni évekkel ezelőtt annak a bizonyágtételnek, és megerősítette azt még néhány más bizonyágtétel, s egyszer csak hitet támaszt. Mert a hit hallásból van.

A mi dolgunk az, hogy amikor Isten lehetőséget készít, mondjuk el azt, ami oda illik ebből a bizonyos evangéliumból, amiről itt hallottunk. Legyünk bizonyosak abban, hogy nem egyedül végezzük ezt.

Nem régen fejeztük be a Márk evangéliumát a bibliaolvasó kalauzunk szerint. Nem tudom, felfigyelt-e valaki az utolsó versére, ahogy az befejeződik, meg egy másik mondatra, ami nem sokkal előtte van. „Ezt mondta nekik Jézus: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdesétek az evangéliumot minden teremtménynek. (...) Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.” A legfényesebb jel mindig egy új élet, egy újjászületett ember. Megváltozott gondolkozás, ennek kapcsán megváltozott erkölcsiség. Ez a legnagyobb jel.

Menjetez, és hirdessétek — ez a parancs. A folytatás így hangzik: elmentek és hirdették, az Úr Jézus pedig együtt munkálkodott velük. És miközben ők hirdették, Jézus dolgozott a szívekben. Erről nem szabad megfeledkeznünk, és akkor sokkal több bátorságunk lesz.

És a harmadik, amit Isten ígéje említ, hogy az fogja saruban járni az útját, és bátran végezni a bizonyágtétel szolgálatát, aki szereti az elveszetteket. Aki tisztában van azal, hogy a Bibliának ez az állítása is igaz: amíg mi Jézus Krisztussal valóságos közösségre nem jutunk, a kárhozatban vagyunk. Senki sem mehet az Atyához, csak Ő általa. És amíg valaki nincs vele közösségben, elveszett.

Ebből az állapotból hívogat magához. Nekünk, ha Isten bizonyágtévő, hitvalló szolgálai akarunk lenni, nagyon kell szeretnünk az elveszetteket. Nem szabad elfelejteni, milyen volt a mi elveszett állapotunk. Nem szabad számon kérni senkin semmit. Hogy-hogy nem ismered az Istent? Miért nem olvasod a Bibliát, miért nem jársz templomba? Miért olvasná a Bibliát? Senki nem adott még a kezébe Bibliát. Senkit nem látott, aki elmondta volna, vagy ő lemérhette volna az életén, hogy mennyire mai és használható segítséget ad Isten az írott ígén keresztül is. Miért kérem számon? Nem számon kérni kell, hanem az Isten ajándékait felkínálni. Mutatni a hozzá vezető utat nagy szeretettel. Nem erőszakosan, nem mesterkélten, de bátran. Észrevenni, hogy Isten mikor készített alkalmat, és erre szinte nap mint nap lehetőség van. Ha valamit Ő eszünkbe juttat a Bibliából, vagy valamilyen tapasztalatunkat, amit már engedett megélnünk, azt ne hallgassuk el.

Azt kérdezi tehát Isten ígéje: van-e saru a lábunkon, megyünk-e bátran az Ő útján úgy, hogy egyre többeket karon fogunk, és egyre többen haladunk az élet felé, vagy pedig üldögélünk az út szélén és szedegetjük a tüskéket a mezítlábas talpünkől? Sok ilyen nyafogó hívőt ismerek, akik panaszkodnak a körülmények miatt, az emberek keménysége mi-

att. Emlegetik a negyven évet, mintha 2000 év óta nem ugyanilyen hitetlenek lennének, ahelyett, hogy mondanák azt, amiről már bizonyosak, és szeretnék azokat, akik között élnek.

Eszembe jutott egy gyerekkori emlékem. Édesapám egy forró nyári napon egy fontos üzenettel küldött el egy szomszédhoz, aki a tanyavilágban eléggé messze lakott, de én ismertem az utakat a kertek alatt, meg kerten keresztül, légvonalban közlekedtünk sokszor. Volt nálunk egy vendég gyerek, és ő is jönni akart. Édesapám utánam kiáltott: valamit vegyél a lábadra (mert nyáron mezítláb jártunk otthon). Visszaszaladtam a szandálért, a fiú azt mondta: jó így mezítláb, ő így jön. Alig haladtunk az úton, mert hol ez, hol az a baja volt, és amikor egy tarlóhoz értünk, ahol már learatták a gabonát, ott aztán végképp lehetetlenné vált, hogy mezítláb jöjjön tovább. Ő ott leül és megvár engem. Jobb is volt így, mert legalább gyorsabban haladtam. Mikor visszaértem, még mindig egy királydinnye tüskéit húzogatta a talpából, hogy itt is, meg ott is szúr.

Azóta sokszor eszembe jutott ez a kép. Már rég megjárhattunk volna egy utat, amivel megbízott a mi mennyei Atyánk, rég átadhattunk volna valakinek egy életmentő üzenetet, a békesség evangéliumát, de ehelyett üldögélünk egy tarló szélén, sopánkodunk, panaszkodunk, és mindenki hibás, csak épp azt nem tudjuk bűnbánattal megvallani: Uram, nincs saru rajtam, én vagyok az oka annak, hogy nem használhatsz engem.

Isten ígéje ma arra bátorít: fel lehet húzni ezt a sarut. Álljunk oda ma délután Ő elé, és nézzük meg, hogyan állunk mi. Nem azért nincs-e mondanivalónk, mert mi sem vettük komolyan, amit Ő mond. Azért nem tudunk küldetésben járni, mert még a hívásának sem engedtünk. Magunk sem hisszük vagy éljük igazán, amit elvileg igaznak tartunk, mert biztos jó ez, de nem aszerint élünk magunk sem. Vagy pedig lehet, hogy már aszerint élünk, de nem szeretjük igazán felelősen azo-

kat, akik körülöttünk élnek. Ez a készség hiányzik belőlünk, amire itt Isten bátorít.

A mai nap folyamán minden hívő testvér felhúzhatja ezt a sarut. Mindenki, akitől

még távol áll ez a szolgálat, közelebb léphet Jézus Krisztushoz. Ő mindenkit először hívott magához, azután küldte, és elkíséri ma is az övéit.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Atyánk, hogy ma is hangzik hívó szavad. Köszönjük, hogy nem felszerelés nélkül küldesz minket, hanem előbb megajándékozol. Előbb magunk hihetjük drága igédet, engedhetjük, hogy belépj az életünkbe, megtisztítsd és újjáteremtsd azt, s utána szabad ennek a jó hírét másoknak is mondanunk.

Kérünk, végezd el mindannyiunk életében, akik most itt vagyunk, ezt az áldott munkádat. Vedd ki a szívünkéből a fáradt közönyt, a csalódottságot, az érzékenykedést, a félelmet, a magunk féltését, és ajándékozz meg ezzel a bátorsággal, amire most biztattál minket. Add nekünk Szentlelkedet, hogy ne szégyelljünk téged, Jézus Krisztus, és ne szégyelljük a te evangéliumodat.

Könyörülj rajtunk, hogy ne legyen szakadék a szavaink és az életünk között. Hadd haladjunk előre a megszentelődésben, és az életünk hadd legyen csendes, hitelesítő illusztrációja a bizonyságtételünknek. Adj éberséget, hogy észrevegyük, mikor, mire készítettél lehetőséget, és taníts meg egészen természetesen megragadni ezeket a lehetőségeket.

Könyörülj rajtunk, hogy ne egyedül érkezzünk meg hozzád, eléd majd ama napon, hanem jöhessenek velünk azok, akiknek mutattuk a hozzád vezető utat.

Könyörgünk azokért, akik hirdetik az evangéliumot. Te nyiss ajtót az ige előtt. Könyörgünk azokért, akik szenvedést is vállalnak a te nevedért és az igéért. Adj nekik kitartást. Vedd körül oltalmaddal azokat, akik az életveszélyben is vállalnak téged. Könyörgünk különösen a mohamedán országokban élő és szolgáló testvéreinkért. Könyörgünk mindazokért, akik nehéz körülmények között vannak.

Kiáltunk hozzád azokért, akik most is vonulnak és mentik az életüket, maguk mögött hagyva mindent. Könyörgünk azokért, akik gyűlölködnek és emberéleteket pusztítanak. Kérünk, Urunk, ne terjedjen ki ez a háború, és adj külsőleg is békét. Bennünk minden feltétele megvan annak, hogy háborút szítsunk otthon a családban, meg a nagy világban. Könyörülj rajtunk! Köszönjük, hogy a békesség Istene vagy. Használj minket is eszközökül arra, hogy békét teremtsünk ember és ember között, és tudjuk hirdetni a békességet Isten és ember között.

Könyörgünk hozzád egyházunkért és annak vezetőiért. Kérünk, szaporítsad a gyülekezeteket az idvezülőkkel. Könyörgünk népünk jövőjéért és az ország vezetőiért. Könyörgünk, adj olyan időjárást, hogy megmaradjon a kenyérünk, és könyörülj azokon, akiknek az árvíz elvitte a kenyérét. Indíts minket is, Urunk, hogy kinek, mikor, hogyan, mivel segíthetünk. Add, hogy mindig gazdagok legyünk a jótéteményre, tudván azt, hogy mindent, amink van, tőled kaptuk, és el kell számolnunk vele.

Adj nekünk csendet még ma, hogy eléd álljunk, és engedd, hogy a te világosságodban magunkat is, téged is annak lássunk, akik valójában vagyunk, és aki te valójában vagy. Kérünk, segíts folytatni az imádságot most ebben a csendben, és hallgass meg minket jobban, mint ahogy azt elgondolni tudjuk.

Ámen.